

Sygn. akt II Ca 67/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

| | |
|-----------------|--|
| Przewodniczący: | SSO Elżbieta Hallada |
| Sędziowie: | SO Robert Figurski SO Monika Różycka (sprawozdawca) |
| Protokolant: | sekr. sądowy Klaudia Pasieczny |

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa H. L.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 11 grudnia 2012 roku

sygn. akt VII C 516/12

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 67/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11.12.2012 r. w sprawie sygn. akt VII C 516/12 Sąd Rejonowy w Legnicy zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda H. L. kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 02.04.2012 r. do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że matka powoda zginęła w dniu 27.10.2005r. w wypadku samochodowym, którego sprawca – ojciec powoda - jako posiadacz pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W dacie śmierci C. L. liczyła 72 lata, mieszkała w L. z mężem, w dniu zdarzenia była z powodem i mężem w lesie na grzybach. Powód był z matką bardzo związany, zawsze mógł na nią liczyć, była dla niego wsparciem na wielu płaszczyznach, w tym pomagała mu finansowo. Rozmawiali o wszystkich sprawach, spotykali się 2-3 razy w tygodniu, wspólnie uprawiali działkę, spędzali święta, a nawet wyjeżdżali czasem na wakacje.

H. L. bardzo mocno przeżył śmierć matki, utracił osobę, którą obdarzał miłością i od której ją otrzymywał. Przeżył żałobę po śmierci matki, która zakończyła się zachowaniem wspomnień o matce, okresowym przeżywaniem bólu. W związku ze śmiercią matki powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychologicznym. Nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani podjęcia terapii psychologicznej.

Powód pismem z dnia 27.07.2011r. zgłosił roszczenie o wypłatę kwoty 40.000zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć jego matki. W dniu 05.08. 2011 r. strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia.

Kwotę 40.000zł uznał Sąd Rejonowy za zbyt wysoką, stwierdzając, że należne powodowi zadośćuczynienie winno wynieść w sumie 20.000 zł – będzie wówczas odpowiednie w rozumieniu art.448 k.c. w związku z art. 24 k.c. W ocenie Sądu I instancji za taką wysokością świadczenia przemawia całokształt ustalonych w sprawie okoliczności, które wskazują na krzywdę powoda, wynikającą z utraty najbliższej osoby.

Strona pozwana wniosła apelację od wyroku w części uwzględniającej powództwo w zakresie zadośćuczynienia na kwotę 20.000zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Zarzuciła naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 448 k.c. związku z art. 23k.c. i art. 24 k.c. przez niewłaściwą interpretację ww. przepisów i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie 20.000zł. Nadto zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalającego, że śmierć matki była szczególnym wstrząsem dla powoda i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy, przyjmując za własne prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega uwzględnieniu.

Za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 448 k.c. związku z art. 23k.c. i art. 24 k.c. przez niewłaściwą interpretację ww. przepisów. Sąd I instancji prawidłowo zastosował powyższe przepisy jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia i dokonał ich właściwej interpretacji. Przepis art. 448 k.c. stanowi podstawę do dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w razie naruszenia dobra osobistego. Z kolei przepis art. 23 k.c. wskazuje, że dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Relacje pomiędzy zmarłym a osobą mu bliską stanowią dobra osobiste – prawo do życia w rodzinie i utrzymywania tego rodzaju więzi rodzinnej, - co słusznie zauważył Sąd Rejonowy przytaczając na poparcie swojego stanowiska orzecznictwo Sądu Najwyższego. Niewątpliwie rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Dobro rodziny wymienia także art. 23 k.r.o., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Z uwagi na datę śmierci matki powoda - 27.10.2005r. - w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem

dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższego w wyroku z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie I CSK 314/11, które to stanowisko Sąd Okręgowy w Legnicy w całości podziela.

Niezasadny był również zarzut strony pozwanej sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego, ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, mają oparcie w zebranych dowodach i uprawniały ten Sąd do przyjęcia kwoty 20.000 zł jako adekwatnego do krzywdy powoda zadośćuczynienia, należnego na podstawie art.448 w związku z art. 23 i 24 k.c. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wskazanego przepisu prawa materialnego.

H. L. doświadczył wszystkich negatywnych skutków, związanych ze śmiercią matki, która wpłynęła na jego stan emocjonalny, mianowicie poczucia niedowierzenia, bezradności, zamknięcia emocjonalnego i konfliktów z tym związanych, przejawiających się w drażliwości i wybuchowości, poczucia straty. Znalazło to wyraz w opinii psychologa, stwierdzającej jednoznacznie, że powód przeżył żałobę po śmierci matki, która wpłynęła na stan emocjonalny powoda. Nie ma przy tym istotnego znaczenia, że powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychologicznym i nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani podjęcia terapii psychologicznej. Takie okoliczności nie stanowią bowiem podstawy przyznania zadośćuczynienia a co najwyżej wpływają na jego wysokość, co też uwzględnił Sąd I instancji przyznając powodowi zadośćuczynienie w kwocie 20.000zł zamiast w kwocie dochodzonej pozwem.

Sąd Rejonowy przedstawił na piśmie obszerne motywy swojego stanowiska i jako prawidłowe nie wymagają one powtarzania ani dalszego uzupełniania. W okolicznościach tej konkretnej sprawy kwota 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki nie jest wygórowana, odpowiada cierpieniu syna, doznany już przeżyciom oraz okresowemu przeżywaniu bólu związanego z koniecznością odtwarzania bolesnych wspomnień.

Wobec powyższego apelacja strony pozwanej nie mogła zostać uwzględniona i dlatego jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej ma oparcie w art.98§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c.